

УДК 327.8:316.77:341.7

DOI: <https://doi.org/10.17721/1728-2292.2025/1-60/29-35>

Марта КОНОВАЛОВА, канд. наук з держ. упр., доц.

ORCID ID: 0000-0002-0680-6975

e-mail: Konovalova_marta@knu.ua

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ, Україна

ВІД М'ЯКОЇ СИЛИ ДО РЕПУТАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ: ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ В КОНФЛІКТІ

Вступ. Сучасні міжнародні відносини характеризуються посиленням інформаційної конкуренції, гібридних загроз та зміною підходів до використання сили в дипломатії. Публічна дипломатія (ПД), яка тривалий час базувалася на концепції м'якої сили, поступово трансформується під впливом зростання гострої сили та маніпулятивних інформаційних технологій. Традиційні інструменти ПД, зокрема культурні програми, академічні обміни та міжнародне мовлення, більше не гарантують ефективного впливу в умовах зростаючої конкуренції між державами та використання дезінформації як інструменту впливу. Актуальність дослідження зумовлена потребою аналізу змін у концепціях сили (жорстка, м'яка, гостра, розумна) та їхньої взаємодії через механізми ПД. Метою статті є систематизація підходів до ПД в умовах конфлікту та розробка критеріїв ефективності на основі рівнів репутаційної безпеки.

Методи. Дослідження базується на міждисциплінарному підході в поєднанні з аналізом концепцій жорсткої, гострої, м'якої та розумної сили та теорією репутаційної безпеки. Також використано компаративний метод для порівняння підходів до сил країни та публічної дипломатії в умовах конфлікту. Це сприяло визначити ефективні стратегії та практики, які застосовуються різними державами.

Результати. Розглянуто взаємозв'язок між жорсткою, м'якою та гострою силами, який необхідний для їх поєднання задля ефективної зовнішньої політики. Аналіз доводить, що гостра сила використовується для маніпуляції та дестабілізації, тоді як м'яка сила сприяє довгостроковому залученню та формуванню позитивного іміджу країни, хоча і малоефективна в чистому вигляді. Визначено, що у військових конфліктах ПД змінює фокус з традиційних інструментів на кризові механізми, які передбачають інформаційні кампанії, мобілізацію міжнародної підтримки та контрпропаганду. Виокремлено особливості гострої та м'якої сили. Визначено напрями ПД в умовах конфлікту. Розроблено критерії ефективності ПД на основі рівнів репутаційної безпеки, які враховують ступінь впізнаваності країни, рівень підтримки міжнародної спільноти та механізми протидії дезінформації.

Висновки. Сучасна ПД більше не обмежується лише м'якою силою, а використовує складні механізми протидії інформаційним загрозам та мобілізації союзників. В умовах конфлікту важливо поєднувати короткострокові та довгострокові інструменти. Впровадження концепції репутаційної безпеки дозволяє оцінювати ефективність ПД не лише за впливом на цільову аудиторію, але й за здатністю держави протистояти інформаційним атакам і зміцнювати міжнародну підтримку. Це допоможе в розробці комплексної стратегії ПД, що враховує багаторівневий характер інформаційного простору та динаміку сучасних конфліктів.

Ключові слова: публічна дипломатія, м'яка сила, гостра сила, жорстка сила, розумна сила, репутаційна безпека, показники ефективності.

Вступ

Упродовж останніх 20-ти років публічна дипломатія зазнала значних трансформацій під впливом змін у міжнародних відносинах, розвитку інформаційних та комунікаційних технологій, процесів демократизації та глобалізації економіки. Завершення Холодної війни створило сприятливі умови для перегляду традиційних підходів до міжнародної політики, що спричинило появу таких концепцій, як *м'яка сила*, *брендинг країни* та *нова публічна дипломатія*. Концепція м'якої сили тривалий час розглядалася як основний інструмент зовнішньої політики, заснований на залученні та переконанні через привабливість культури, політичних цінностей і зовнішньої політики. Однак у сучасних умовах її ефективність ставиться під сумнів, особливо в контексті гібридних конфліктів, зростаючої ролі гострої сили та маніпулятивних інформаційних кампаній.

Військові конфлікти, як показує практика, змінюють розподіл акцентів у публічній дипломатії, змушуючи держави комбінувати м'які, жорсткі та гострі інструменти впливу. Це створює підґрунтя для переосмислення підходів до публічної дипломатії не лише як засобу підтримки міжнародного іміджу, а й як механізму протидії ворожим інформаційним впливам, консолідації союзників та забезпечення репутаційної безпеки.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю адаптації ПД до сучасних умов інформаційних війн та конфліктів. Це вимагає перегляду концептуальних основ м'якої та гострої сили, аналізу їхнього застосування в умовах збройного протистояння та розробки ефективних стратегій захисту міжнародної репутації держави.

Метою статті є аналіз еволюції ПД у контексті сучасних викликів, визначення її ролі в інформаційних війнах, а також розробка критеріїв ефективності ПД через призму рівнів репутаційної безпеки.

Методи

Дослідження базується на міждисциплінарному підході, включаючи аналіз концепцій жорсткої, гострої, м'якої та розумної сили), теорію репутаційної безпеки. Також використано компаративний метод для порівняння підходів до сил країни та публічної дипломатії в умовах конфлікту. Це допоможе визначити ефективні стратегії та практики, які застосовуються різними державами.

Результати

Жорстка сила ґрунтується на матеріальних (військових, економічних) ресурсах і може бути ефективним інструментом впливу, однак її агресивне або примусове застосування, зокрема через погрози, шантаж або військову силу, зазвичай викликає негативні реакції (Gallarotti, 2021; Ikenberry, & Kupchan, 2004). На відміну від м'якої сили, яка сприймається переважно позитивно або нейтрально, насильницьке використання жорсткої сили часто призводить до опору, міжнародних санкцій та політичної ізоляції держави-агресора.

Жорстка сила може бути руйнівною не лише для цільових країн, а й для самого агресора. Це явище, відоме як "жорстке обезсилення" (*hard disempowerment*), означає, що надмірне використання військового примусу та економічного тиску зрештою послаблює країну, яка його застосовує (Gallarotti, 2010). Тому країни розробляють стратегію публічної дипломатії, щоб зменшити негативні ефекти від агресії (Trunkos, 2021).

© Коновалова Марта, 2025

Публічна дипломатія використовується як інструмент підтримки жорсткої сили, легітимізації військових втручань та санкційних режимів, а також для довгострокової перспективи формування післявоєнного позитивного іміджу. Зокрема, військова міць, перемоги над противником можуть бути привабливими та їх демонстрація також може використовуватися публічною дипломатією (Hlihog, 2024). Тому резонно виокремлювати інструменти публічної дипломатії в контексті гострої сили.

Гостра сила. Концепція гострої сили (*sharp power*) була розроблена для опису маніпулятивних та агресивних методів впливу, які використовують авторитарні держави (Walker, & Ludwig, 2017). На відміну від м'якої сили, яка спрямована на залучення та переконання, гостра сила застосовується для підриву довіри до демократичних інституцій, цензури та дезінформації. Держави використовують гостру силу для просування ідеологій (Walker, Kalathil, & Ludwig, 2020). Основна мета такого впливу – не переконати іноземну аудиторію у власній привабливості, а послабити незалежні інститути та дискредитувати альтернативні точки зору.

Джозеф Най визнає, що гостра сила доповнює дискусію про м'яку силу, оскільки показує, як культура та ідеологія можуть використовуватися як інструменти примусу (Nye, 2018). Вона проявляється у вигляді контролю над інформаційними потоками (обмеження свободи слова, цензура інтернету, репресії проти незалежних ЗМІ), маніпуляції громадською думкою через дезінформаційні кампанії та пропагандистські медіа для підриву довіри до

демократичних інститутів через інформаційні атаки та спотворення фактів (Snow, 2020; Szostek, 2020).

Лінія між **м'якою** та **гострою** силою дуже тонка. *Легітимними інструментами м'якої сили та публічної дипломатії* є, зокрема, міжнародне мовлення. Наприклад, якщо російський канал *RT* або китайське агентство *Xinhua* офіційно транслюють новини в інших країнах, це можна розглядати як *м'яку силу*. Однак, коли їхня інформація визначається як *фейкова* або спрямована на маніпуляцію, вона переходить у категорію *гострої сили*. Поки Китай використовував *м'яку силу* через культурні та економічні зв'язки, його підтримка серед австралійців *зростала*. Але, коли почали з'являтися повідомлення про *втручання Китаю у внутрішню політику Австралії* через *гострі інструменти* (зокрема, підкуп політиків, інформаційний вплив), ставлення до нього *різко погіршилося* (Searight, 2020). Подібну динаміку можна спостерігати у випадку з **інститутами Конфуція**, які Китай підтримує по всьому світу для популяризації мови та культури – це *м'яка сила*. Однак, коли ці інститути *обмежують академічну свободу*, забороняючи обговорення політично чутливих тем (напр., питання *Тибету* чи події на площі *Тяньаньмень*), вони перетворюються на *інструмент гострої сили*.

Для ефективного планування стратегій публічної дипломатії варто розуміти тонке розмежування між м'якою та гострою силою: спільне – нематеріальні ресурси (культура, цінності, інформація); відмінне – цілі та інструменти. У табл. 1 визначено особливості концепцій м'якої та гострої сили.

Таблиця 1

Особливості м'якої та гострої сили

Критерій	М'яка сила	Гостра сила
Ціль	Залучення та переконання через привабливість культури, цінностей, зовнішньої політики	Маніпуляція, контроль інформації, підрив довіри до ворожої країни (інституцій, груп, осіб)
Інструменти публічної дипломатії	Освітні програми, культурні обміни, незалежні ЗМІ, гуманітарна допомога (розумна сила)	Дезінформація, цензура, створення фейкових медіа, приховане фінансування пропагандистських кампаній, боти
Добровільність	Базується на відкритості та добровільному виборі	Використовує обман, приховані впливи, цензуру для обмеження альтернативної інформації
Приклади	Програми обміну (Fulbright, Erasmus), культурні інститути	Дезінформаційні кампанії росії, цензура в Китаї, Битва за Соледар у відеогрі Minecraft

Джерело: складено автором.

Дезінформація (пропаганда, навіювання, фейки) є ключовими кампаніями *гострої сили*. Ці кампанії реалізуються через інструменти *публічної дипломатії* (напр., культурні проекти), що ускладнює їх виявлення та протидію (Sheiko, 2022). Виклики провокуються також розвитком цифрових технологій, що пришвидшує інформаційні кампанії та зменшує їхню вартість, робить їх доступними для недержавних акторів (Gilboa, 2023; Gregogy, 2024; Ramment, Fjällhed, & Smedberg, 2024). Розширення кола акторів публічної дипломатії – ще один виклик. Як зазначає Ніколас Калл (Cull, 2019), *"Публічна дипломатія – це справа кожного"*, що означає, що вона більше не є виключно завданням державних структур і не контролюється нею. Наукові дослідження поглиблюють розуміння цифрової публічної дипломатії, аналізуючи її різні типи, методи використання та ефекти на глобальному рівні. Їхня робота демонструє, як цифрові інструменти публічної дипломатії можуть бути як механізмом взаємодії та залучення, так і засобом маніпуляції у міжнародних відносинах (Bjola, & Manor, 2024).

В історії можемо знайти різні моделі публічної дипломатії, які реалізовувались з використанням гострої сили і

здійснювались зазвичай в умовах конфлікту. Модель публічної дипломатії Холодної війни базувалась на іноземному мовленні як зброї, що мала на меті мобілізувати громадську думку у ворожій країні (Richmond, 2008). Модель публічної дипломатії в післявоєнній Німеччині мала за мету *формування демократичних переконань серед німців, особливо молоді*, через пресу, радіо та кіно, а також за участі політично надійних німців (MacDonogh, 2007).

У сучасних умовах **гостра сила** спровокувала кризу м'якої сили і стала *основним інструментом у гібридних війнах, які супроводжують усі сучасні конфлікти*. Публічна дипломатія тут відіграє *ключову роль у протидії гострій силі* (шляхом поширення правдивої інформації, фактчекінгу, зміцнення репутаційної безпеки), і як *механізм її реалізації* (через фейкові акаунти, ботоферми, дипфейки, пропаганду, відеоігри, літературу тощо).

Криза м'якої сили. В умовах глобалізації, розвитку міжнародної системи безпеки та трансатлантичної торгівлі діяльність урядових і неурядових міжнародних організацій, процвітання дипломатії після Другої світової війни призвели до орієнтації та розвитку саме м'якої сили. Вчені та урядовці все більше говорили про культуру та цінності,

країни відкривали свої культурні інститути, переймалися глобальними проблемами людства, розвивали академічні обміни, так чи інакше країни використовували м'які ресурси для розбудови власного позитивного іміджу та репутації для довгострокової перспективи. Ресурси жорсткої сили більшість країн використовували у вигляді гуманітарної допомоги для довгострокового впливу в країнах-реципієнтах. На вебінарі, присвяченому публічній дипломатії та війні в Україні, Саймон Анхольт, практик національного брендингу, зазначив, що "країни мають систематично і довгостроково демонструвати свою активну участь у міжнародному житті, виконувати міжнародні зобов'язання та сприяти глобальному добробуту. Саме ті держави, які найкраще справляються з цими завданнями, отримують міжнародне визнання та підтримку" (*Soft power and public...*, 2022). Публічна дипломатія в цьому контексті розглядалась як процес брендування країни через добрі практики та ініціативи, які можна адаптувати в інших державах. Така модель передбачає політичну відкритість, сповідування спільних чи привабливих цінностей, культурні, спортивні, гастрономічні та інші проекти, гуманітарну допомогу. Модель має на меті створити позитивний образ держави, роблячи її більш впливовою та авторитетною на міжнародній арені. Підхід передбачає, що підвищення рівня добробуту в умовах розширення міжнародної торгівлі сприятиме появі потужного середнього класу, який вимагатиме захисту прав людини, розбудови соціальної системи та, зрештою, демократичного режиму, що зменшить рівень конфліктів у світі і пріоритезує вирішення спільних глобальних проблем. Однак ці очікування не виправдалися, оскільки авторитарні режими навчилися ефективно використовувати ті ж інструменти, що і демократичні країни – соціальні мережі, ЗМІ, цифрові платформи – для посилення контролю, боротьби з опозицією та нейтралізації впливу зовнішніх демократій. Вони досягли цього через використання гострої сили.

М'яка сила втрачає популярність поряд із закриттям фінансових програм USAID, визначенням таких каналів, як Голос Америки та Радіо Свобода, не ефективними (Kearn, 2022; Маск закликає закрити..., 2025; Ліндштедт, 2025). Позиція Фінляндії, яка використовувала 94 % інструментів м'якої сили у взаємодії з іншими країнами, щоб уникнути провокацій Росії та компенсувати загрози через дипломатію та культурні програми, також змінилась (Trunkos, 2022). Після вторгнення Росії в Україну і Фінляндія, і Швеція ухвалили рішення приєднатися до НАТО, відмовившись від політики нейтралітету. М'яка сила, яка мала бути інструментом стабільності, не змогла запобігти новим конфліктам.

Сьогодні війна в Україні бере курс назад до жорсткої сили та реалістичної теорії для побудови зовнішньої політики. Ці події змушують поставити під сумнів самі основи м'якої сили. М'яка сила трансформувалась в гостру в гібридних війнах. Модель публічної дипломатії холодної війни трансформується в гостру силу, де в основі лежать цифрові технології, але мета залишається та сама – сформулювати критичну масу в іноземному суспільстві для підтримки зовнішньополітичних цілей. Тік-Ток допомагає виграти президентські вибори в Румунії радикалу, маніпуляції в мережі, підсилені алгоритмами штучного інтелекту, формують наративи про країни та події. Усі ці роздуми спонукають науковців та управлінців зважати на зміни, сканувати ворожі інструменти, використовувати власні ресурси ефективно та формувати стійку систему протидії (Lucas, & Pomerantsev, 2016; Radin, 2017; Veebel, Ploom, & Sazonov, 2022). Діють вони нерідко в

конфлікті чи кризових ситуаціях одночасно і конструюються нові залежно від геополітичних намірів та наявних ресурсів у країні. У зв'язку із цим гостро постає проблема ефективного планування стратегій публічної дипломатії з урахуванням акторів та інформаційних викликів.

М'яка сила і публічна дипломатія. Ідея концепції м'якої сили не нова (Nye, 1990). Але ідеї Джозефа Ная набули популярності, коли постала потреба в розробці підходів, які б мали "здатність отримати те, що ти хочеш, шляхом залучення, а не примусу чи оплати" (Nye, 2008). З цієї точки зору м'яка сила сприймається як спроможність у руках держав, за допомогою якої вони переслідують свої інтереси через привабливість. Виокремлюють основні засади м'якої сили: культура (є привабливою для суспільства за кордоном), цінності (коли держава їх дотримується як усередині країни, так і на міжнародній арені) та зовнішній політиці (коли вона вважається легітимною та має моральний авторитет) (Cull, 2019). У результаті привабливість і позитивний імідж сприяє колективній мобілізації та спрямовує дії інших країн у потрібному напрямі (Gallarotti, 2011).

Публічна дипломатія як інструмент м'якої сили покликана передати (транслювати або продати) її компоненти іншим країнам. Але важливо пам'ятати, що ресурси м'якої сили існують поза публічною дипломатією і поза урядів та їхніх намірів використовувати або не використовувати цінності суспільства в зовнішній політиці (Nye, 2004). Найнаголошує на м'яких інструментах публічної дипломатії: культурні та академічні обміни, функціонування культурних інститутів, культурні проекти, тобто ті заходи, які не змушують, а пропонують. (Melissen, 2005). Хенне стверджує, що держави не спрямовують цей вплив на конкретну країну, а створюють загальний ефект привабливості. Це підвищує їхню репутацію на міжнародній арені, роблячи інші держави більш відкритими до співпраці та сприйнятливими до їхніх ініціатив (Heppner, 2022). Про кореляцію м'якої сили і репутації свідчать критерії індексу м'якої сили, що передбачають репутацію, вплив та безпосередньо атрибути м'якої сили (культура, освіта, медіа, люди, урядування, стійкий розвиток, міжнародні відносини). Згідно з рейтингом після повномасштабного вторгнення росія в критерії репутації порівняно з 2022 роком втратила 82 пункти, що відповідно вплинуло на втрату загальної позиції в рейтингу з 9-го місця на 13-те місце в 2023 р. і 16-те місце в 2024 р. (*Brand Finance Soft Power Index 2024*). На основі підходів до м'якої сили та публічної дипломатії Н. Кал обґрунтовує концепцію репутаційної безпеки (*reputational security*), яка вимірює, наскільки міжнародне співтовариство готове реагувати на загрози для країни на основі її іміджу та репутації (Cull, 2022). Пошук ефективних стратегій публічної дипломатії здійснено через призму рівнів репутаційної безпеки (Sukhorolskyi, & Sukhorolska, 2024). Автори моделюють рівні репутаційної безпеки (RS), показуючи, як сприйняття держави впливає на стратегію її противників та визначає цілі публічної дипломатії всіх акторів. На найвищому рівні (солідарність) країна має потужну підтримку міжнародної спільноти та протидіє спробам її розколати. На середніх рівнях (спільні цінності, історична участь, відмінна ідентичність) країна стикається з маніпуляціями, спробами змінити її імідж або піддати висміюванню. На найнижчих рівнях (життєздатність, видимість, невідомість) основними загрозами є міфи про нежиттєздатність держави та її інформаційне придушення. Мета публічної дипломатії – зміцнювати міжнародну репутацію, створювати стійкі партнерства та протидіяти ворожим інформаційним атакам. Це – гостра публічна дипломатія, яка формує

наративи і реагує на інформаційні атаки, а не просто транслює цінності.

Розширює підхід до м'якої сили Петер Хене, який додає міжнародну допомогу до активів м'якої сили, пояснюючи гуманітарну природу і долучення таким чином до вирішення глобальних проблем людства. Згідно з підходами Ная зовнішня допомога не може вважатись м'якою силою, адже до м'якої сили належать нематеріальні ресурси. Giulio M. Gallarotti взагалі чітко визначає гуманітарну допомогу як ресурс жорсткої сили, ефекти від якої "можуть бути позитивними".

Фінансова допомога не має чіткої класифікації як жорстка чи м'яка сила – вона може бути гнучким інструментом залежно від її форми, мети та контексту застосування. Міжнародна допомога сприяє довготривалому залученню та співпраці (грантові програми ЄС для країн Східного партнерства, гранти USAID для низки країн світу). У цьому випадку головна мета – підвищення міжнародного іміджу, створення довготривалих відносин та формування позитивного сприйняття країни-донору (репутаційний та гуманітарний мотиви) (Van der Veep, 2011). Також фінансова допомога може виступати засобом економічного тиску або підпорядкування, тобто мати політичний мотив (Kopovalova, 2024). Дослідження показують, що зовнішня допомога США має середню прибутковість 8 дол. від експорту на кожен додатковий долар, витрачений на гуманітарну допомогу для 39 країн. Це вказує на подвійну функцію іноземної допомоги у формуванні привабливості, створенні економічної прибутковості та важелів тиску (Mendez, 2025). І хоча критика адміністрації Трампа проявляється саме в контексті зниження м'якої сили США (Keam, 2022), вважаємо міжнародну допомогу доцільно відносити до ресурсів розумної сили.

Концепція розумної сили. Розумна сила – це комбінація м'якої та жорсткої сили, яка дозволяє досягати зовнішньополітичних цілей найбільш ефективним способом. Жорстка сила може забезпечити швидкі результати у короткостроковій перспективі, але м'яка сила створює стабільніший та довготривалий вплив (Gallarotti, 2021; Wilson, 2008; Nye, 2008). Країни, які занадто покладаються на

жорстку силу, ризикують зіткнутися з міжнародним тиском та опором. Країни, які роблять ставку виключно на м'яку силу, можуть втратити вплив у кризових ситуаціях. У сучасних міжнародних відносинах жоден із цих інструментів не є самодостатнім, і країни повинні шукати баланс між ними.

Оптимальне поєднання м'якої та жорсткої сили є ключем до ефективної зовнішньої політики та підтримки міжнародного авторитету. Цей підхід був активно розвинутий Гілларі Клінтон під час її перебування на посаді Державного секретаря США. Вона зазначала, що м'яка сила не завжди достатня для досягнення результатів у міжнародній політиці, тому її слід підкріплювати жорсткою силою там, де це необхідно (Gallarotti, 2021).

Розглядаючи концепцію розумної сили, варто виокремити два підходи, умовно назвемо їх "мілітиризований" та змішаний. Мілітиризований підхід обмежує концепцію розумної сили до використання м'якої сили армією: солдати, які в разі стихійного лиха приходять на допомогу (операція Tomodachi), військові, які беруть участь у розбудові громадянського суспільства (Sonenshine, 2013). Територіальна військова підтримка включає будівництво та підтримку інфраструктури (дороги, школи, медичні центри) для зміцнення довіри місцевого населення, що стало ефективним інструментом публічної дипломатії. Змішаний підхід передбачає вдале використання жорсткої та м'якої сили за допомогою інструментів публічної дипломатії покращення іміджу військових сил та військових операцій.

По суті розумна сила – це супровід важкої сили м'якими ресурсами за допомогою публічної дипломатії. Паралельний супровід військових дій інформаційними повідомленнями в соціальних мережах не відкидають вагу жорсткої сили, а навпаки, можуть виправдовувати її створюючи позитивний чи негативний ефект.

Українська публічна дипломатія набула особливих характеристик у контексті російсько-української війни, трансформувалась у кризову модель, спрямовану на мобілізацію міжнародної підтримки, протидію дезінформації та зміцнення репутаційної безпеки. Спробуємо систематизувати основні напрями української публічної дипломатії в табл. 2.

Таблиця 2

Напрями публічної дипломатії в умовах конфлікту

	Сфери	Актори	Засоби поширення	Ефекти	Приклад	Індикатори ефективності
Компанії мобілізації громадської думки	Культурна Кулінарна	Держава, НУО, лідери громадської думки	Електронні (соцмережі) ЗМІ	Коротко-строкові	Флешмоб #FreeTheLeopards	Отримано 14 танків Leopard 2A6
Формування позитивного іміджу (репутаційна безпека)	Експертна Спорттивна Науково-освітня Економічна	громадські діячі, громадянське суспільство, селебріті	Прес-конференції Проекти	Довго-строкові	Акаунт Ukraine.ua в Instagram входить у топ-5 офіційних акаунтів країн	Охоплення 1,1 млн осіб
Компанії протидії дезінформації	Агентства з фактчекінгу, розкриття фейків	Держава НУО Міжнародні організації	Електронні (соцмережі) ЗМІ Прес-конференції Проекти	Коротко-строкові	ГО Детектор медія Центр протидії дезінформації	Охоплення к-сть осіб

Джерело: складено автором.

Подальша систематизація даних дозволить фіксувати і групувати інструменти публічної дипломатії, виявляти кризові точки, визначати стейкхолдерів та бенефіціарів, розробляти показники ефективності. Показники ефективності є основою управління публічною дипломатією і дають змогу визначити дієвість застосованих стратегій. Критерії ефективності публічної дипломатії ускладнюються з кожним

наступним рівнем репутаційної безпеки, оскільки вони враховують попередні критерії та додають нові вимоги. Це означає, що на найвищих рівнях необхідна комплексна стратегія. У табл. 3 зібрано можливі показники ефективності, на які варто звертати увагу, розробляючи проекти публічної дипломатії в тій чи іншій країні, зважаючи на наявний рівень репутаційної безпеки.

Таблиця 3

Показники ефективності публічної дипломатії

Рівень репутаційної безпеки	Стан	Критерії ефективності ПД
0. ОбскуРНість (Невідомість)	Країна майже невідома на міжнародній арені	Кількість згадувань у ЗМІ, к-сть міжнародних ініціатив, політичне визнання і дипломатична присутність
1. Видимість	Країна існує в інформаційному просторі, але до неї ставляться нейтрально або байдуже	Кількість і тональність згадувань у ЗМІ, якісні показники (опитування, місце в рейтингах національного бренду та рейтинги м'якої сили SoftPowerIndex, охоплення підписників на офіційних платформах)
2. Життєздатність	Країну визнають як незалежного актора, але її існування може піддаватися сумніву	Кількість та якість (охоплення) проєктів донесення правдивих наративів, долучення міжнародних партнерів, у т. ч. МО
3. Відмінна ідентичність	Країна має впізнаваність, певну підтримку, але стикається з інформаційними атаками	Кількість культурних проєктів у країні перебування та к-сть залученої аудиторії, к-сть залучених локальних ГО діаспори
Залученість та спільна історія	Країна має позитивну репутацію, союзників, спільні історичні зв'язки з іншими державами	Кількість спільних проєктів (культурних, наукових, освітніх, спортивних, економічних, гатрономічних), к-сть обмінів
Спільні цінності	Країна отримує активну підтримку союзників через спільні цінності	Кількість глобальних ініціатив, обсяг міжнародної допомоги
Солідарність	Країна має потужну підтримку міжнародної спільноти, захист від зовнішніх загроз	Кількість діючих військових альянсів

Джерело: складено автором (критерії ефективності) та (Sukhorolskyi, & Sukhorolska, 2024) рівні репутаційної безпеки.

Комунікативна мобілізація відіграє ключову роль у кризовій дипломатії України. Використання цифрових платформ, соціальних мереж та міжнародних масмедіа дозволило державі швидко поширювати правдиву інформацію про війну та формувати глобальні коаліції підтримки. Боротьба з дезінформацією є одним з критичних аспектів кризи моделі української публічної дипломатії. В умовах активного використання гострої сили противником Україна змогла ефективно взаємодіяти з вітчизняними та міжнародними фактчекінговими платформами (East StratCom Task Force, VoxCheck), забезпечуючи оперативне спростування ворожих наративів, але просування таких платформ вимагає часу і відповідальної грамотності суспільства.

У конфлікті публічна дипломатія зосереджується на короткострокових цілях, адже оперативна комунікація, зокрема через ЗМІ або власні акаунти в соцмережах, короткострокові проєкти відіграють ключову роль у мобілізації підтримки та інформаційному протистоянні, вимагають менше фінансових витрат. Водночас такі довгострокові інструменти, як культурні інститути в інших країнах, парадипломатія, гуманітарна присутність, освітні та наукові програми обміну, також набувають важливого значення для розбудови позитивного іміджу країни в умовах конфлікту і закладають фундамент для найвищого рівня репутаційної безпеки. Хоча вони традиційно асоціюються з м'якою силою та стратегічним впливом у майбутньому, у кризових умовах вони можуть мати демонстраційний ефект, символізуючи підтримку з боку міжнародних партнерів та сприяючи стабілізації ситуації.

Таким чином, у стратегії публічної дипломатії в умовах конфлікту необхідно поєднувати як короткострокові, так і довгострокові підходи.

Дискусія і висновки

Події у світі динамічні, де здатність балансувати стає основою стабільної політики і стратегії дипломатії. Результати дослідження підтверджують, що публічна дипломатія є ключовим інструментом міжнародних відносин, особливо в умовах конфлікту. Використання м'якої, жорсткої, гострої та розумної сили формує широкий спектр дипломатичних стратегій, які держави застосовують для просування своїх інтересів і забезпечення репутаційної безпеки. Аналіз ефективності цих підходів

демонструє, що поєднання довгострокових і короткострокових інструментів дозволяє державам досягати стійких результатів у формуванні позитивного іміджу та протидії інформаційним загрозам.

Дослідження також підкреслює необхідність розширення концептуальних підходів до оцінювання ефективності публічної дипломатії (Gilboa, 2024). Традиційні моделі, що ґрунтуються переважно на аналізі м'якої сили, виявляються недостатніми для пояснення динаміки сучасних міжнародних комунікацій. Використання концепції репутаційної безпеки (Cull, 2024; Sukhorolskyi, & Sukhorolska, 2024) дозволяє глибше зрозуміти, як держави не лише будують свій міжнародний імідж, а й захищають його від зовнішніх загроз. Введені рівні репутаційної безпеки демонструють, що дипломатичні інструменти мають бути адаптивними й багаторівневими, відповідати не лише короткостроковим, але й стратегічним цілям держави.

Практичне значення дослідження полягає в тому, що воно пропонує підхід до оцінювання ефективності публічної дипломатії через систему індикаторів для кожного рівня репутаційної безпеки. Це дозволить урядам та неурядовим організаціям більш точно формувати стратегії зовнішньої комунікації, враховуючи специфіку геополітичного контексту та рівень загроз.

Водночас подальші дослідження мають враховувати можливості технологічного розвитку, зокрема штучного інтелекту та алгоритмічної маніпуляції та акцентувати увагу на тому, як за допомогою великих баз даних аналізувати ефективність механізмів публічної дипломатії і розробляти механізми протидії маніпулятивним технологіям.

Таким чином, дослідження підтверджує, що ефективна публічна дипломатія має базуватися на комплексному підході, який інтегрує різні форми сили, враховує рівень репутаційної безпеки та адаптується до викликів цифрової епохи. Подальший розвиток теоретичних моделей у цій сфері сприятиме глибшому розумінню механізмів впливу та розробці більш ефективних стратегій зовнішньополітичної комунікації.

Список використаних джерел

Коновалова, М. (2024). Гуманітарна дипломатія як інструмент "м'якої сили" держави. У М.О. Фролов та ін. (Ред.), *Міжнародні відносини та світова політика: нові тренди переосмислення минулого* (с. 46–50). ЗНУ. <https://dspace.znu.edu.ua/jspui/handle/12345/19369>

- Lindstedt, H. (2025, 10 лютого). Що відбувається у світі після закриття USAID. *New Voice*, 8238. <https://nv.ua/ukr/opinion/tramp-zakriv-usaid-hto-postrazhdaye-naybilshhe-50488749.html>
- Anholt, S. (2022, May 3). *Soft power and public diplomacy in times of war* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=LE3THP5w0zk>
- Маск закликає закрити "Радіо Свобода" і "Голос Америку". (2025) Укрінформ. <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3958177-mask-zaklikae-zakriti-radio-svoboda-i-golos-ameriki.html>
- Bjola, C., & Manor, I. (Eds.). (2024). *The Oxford handbook of digital diplomacy*. Oxford University Press.
- Cull, N. J. (2019). The tightrope to tomorrow: Reputational security, collective vision and the future of public diplomacy. *The Hague Journal of Diplomacy*, 14, 21–35. <https://doi.org/10.1163/1871191X-14011014>
- Cull, N. J. (2022). From soft power to reputational security: Rethinking public diplomacy and cultural diplomacy for a dangerous age. In B. J. C. Mckercher (Ed.), *The Routledge handbook of diplomacy and statecraft* (2nd ed., pp. 409–419). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003016625>
- Cull, N. J. (2024). *Reputational security: Refocusing public diplomacy for a dangerous world* (1st ed.). Polity.
- Gallarotti, G. M. (2010). *The Power Curse: Influence and Illusion in World Politics; Cosmopolitan Power in International Relations: A Synthesis of Realism, Neoliberalism, and Constructivism*. Cambridge University Press.
- Gallarotti, G. M. (2011). Soft power: What it is, why it's important, and the conditions for its effective use. *Journal of Political Power*, 4(1), 25–47. <https://doi.org/10.1080/2158379X.2011.557886>
- Gallarotti, G. M. (2021). The changing face of power in international relations, 1979–2019. *Journal of Political Power*, 14(1), 209–234. <https://doi.org/10.1080/2158379X.2021.1879573>
- Gilboa, E. (Ed.). (2023). *A research agenda for public diplomacy*. Edward Elgar Publishing.
- Gilboa, E. (2024). Public diplomacy from global peace to global conflict. *Place Brand Public Dipl* 20, (Suppl 1), 21–24. <https://doi.org/10.1057/s41254-024-00374-1>
- Gregory, B. (2024). *American diplomacy's public dimension: Practitioners as change agents in foreign relations*. Palgrave Macmillan.
- Henne, P. (2022). What We Talk About When We Talk About Soft Power. *International Studies Perspectives*, 23(1), 94–111. <https://doi.org/10.1093/isp/ekab007>
- Hlihor, E. (2024). Public diplomacy in time of war. Israel's war on Gaza case study. *Bulletin of the Transilvania University of Braşov, Series VII: Social Sciences, Law*, 17(66) 1. <https://doi.org/10.31926/but.ssi.2024.17.66.1.13>
- Ikenberry, G. J., & Kupchan, C. A. (2004). Liberal realism: The foundations of a democratic foreign policy. *The National Interest*, 77(Fall), 38–49.
- Kearns, D. W. (2022). The crisis of American soft power. *Journal of Political Power*, 15(3), 397–414. <https://doi.org/10.1080/2158379X.2022.2127277>
- Lucas, E., & Pomerantsev, P. (2016). Winning the information war: techniques and counter-strategies against Russian propaganda in central and Eastern Europe. Center for European Policy Analysis.
- MacDonogh, G. (2007). *After the Reich: The brutal history of the Allied occupation*. Basic Books.
- Melissen, J. (2005). *Wielding soft power: The new public diplomacy*. The Hague: Netherlands Institute of International Relations 'Clingendael'. https://culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/books/soft_power/Wieldi ng_Soft_Power_-_The_New_Public_Diplomacy_-_Jan_Melissen.pdf
- Mendez, L. (2025). U.S. Foreign aid: Marketization, social responsibility, and economic returns. *Public Administration and Development*, 45(1), 43–55. <https://doi.org/10.1002/pad.2075>
- Nye, J. S. (1990). *Bound to lead: The changing nature of American power*. Basic Books.
- Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. Public Affairs.
- Nye, J. S. (2008). Public diplomacy and soft power. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 616, 94–109.
- Nye, J. S. (2018). How sharp power threatens soft power: The right and wrong ways to respond to authoritarian influence. *Foreign Affairs*. <https://archive-yaleglobal.yale.edu/content/foreign-affairs-how-sharp-power-threatens-soft-power>
- Pamment, J., Fjällhed, A., & Smedberg, M. (2024). The 'logics' of public diplomacy: In search of what unites a multi-disciplinary research field. *The Hague Journal of Diplomacy*, 19(1), 49–83. <https://doi.org/10.1163/1871191x-bja10161>
- Radin, A. (2017). *Hybrid warfare in the Baltics: threats and potential responses*. Rand Corporation.
- Richmond, Y. (2008). *Practicing public diplomacy: A Cold War odyssey*. ADST-DACOR Diplomats and Diplomacy Book. Berghahn Books. <https://doi.org/10.3167/9781845454753>
- Searight, A. (2020). *Countering China's influence operations: Lessons from Australia*. Center for Strategic and International Studies (CSIS). <https://www.csis.org/analysis/countering-chinas-influence-operations-lessons-australia>
- Sheiko, V. (2022, March 18). "Cancel Russian culture" as a means of survival. *Lb.ua*. https://en.lb.ua/news/2022/03/18/11413_cancel_russian_culture_means.html
- Snow, N. (2020). Rethinking public diplomacy in the 2020s. In N. Snow & N. Cull (Eds.), *Routledge handbook of public diplomacy* (pp. 3–12). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429465543>
- Sonenshine, T. (2013, June 6). *Public diplomacy's role at various stages of conflict resolution*. The Stimson Center, U.S. Department of State. <https://2009-2017.state.gov/r/remarks/2013/210355.htm>
- Sukhorolskyi, P., & Sukhorolska, I. (2024). The public diplomacy of Ukraine in wartime: a path to reputational security. *Eastern Journal of European Studies, Centre for European Studies, Alexandru Ioan Cuza University*, 15, 268–291. <https://doi.org/10.47743/ejes-2024-S113>
- Szostek, J. (2020). What happens to public diplomacy during information war? Critical reflections on the conceptual framing of international communication. *International Journal of Communication*, 14, 2728–2748. <https://ijoc.org/index.php/ijoc/article/view/13439>
- Trunkos, J. (2021). Comparing Russian, Chinese and American soft power use: A new approach. *Global Society*, 35(3), 395–418. <https://doi.org/10.1080/13600826.2020.1848809>
- Trunkos, J. (2022). Testing the impact of geopolitics on European democratic countries' soft power use. *Journal of Political Power*, 15(3), 532–555. <https://doi.org/10.1080/2158379X.2022.2127279>
- Van der Veen, A. M. (2011). *Ideas, interests and foreign aid*. Cambridge University Press, 10–45 <https://doi.org/10.1017/CBO9780511842177>
- Veebel, V., Ploom, I., & Sazonov, V. (2022). Russian information warfare in Estonia, and Estonian countermeasures. *Lithuanian Annual Strategic Review*, 19(1), 69–98. <https://doi.org/10.47459/lasr.2021.19.4>
- Walker, C., Kalathil, S., & Ludwig, J. (2020). The cutting edge of sharp power. *Journal of Democracy*, 31(1), 124–137. <https://doi.org/10.1353/jod.2020.0010>
- Walker, C., & Ludwig, J. (2017, November 16). The meaning of sharp power: How authoritarian states project influence. *Foreign Affairs*. <https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2017-11-16/meaning-sharp-power>
- Wilson, E. J. (2008). Hard Power, Soft Power, Smart Power. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 616(1), 110–124. <https://doi.org/10.1177/0002716207312618>

References

- Anholt, S. (2022, May 3). *Soft power and public diplomacy in times of war* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=LE3THP5w0zk>
- Bjola, C., & Manor, I. (Eds.). (2024). *The Oxford handbook of digital diplomacy*. Oxford University Press.
- Cull, N. J. (2019). The tightrope to tomorrow: Reputational security, collective vision and the future of public diplomacy. *The Hague Journal of Diplomacy*, 14, 21–35. <https://doi.org/10.1163/1871191X-14011014>
- Cull, N. J. (2022). From soft power to reputational security: Rethinking public diplomacy and cultural diplomacy for a dangerous age. In B. J. C. Mckercher (Ed.), *The Routledge handbook of diplomacy and statecraft* (2nd ed., pp. 409–419). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003016625>
- Cull, N. J. (2024). *Reputational security: Refocusing public diplomacy for a dangerous world* (1st ed.). Polity.
- Gallarotti, G. M. (2010). *The Power Curse: Influence and Illusion in World Politics; Cosmopolitan Power in International Relations: A Synthesis of Realism, Neoliberalism, and Constructivism*. Cambridge University Press.
- Gallarotti, G. M. (2011). Soft power: What it is, why it's important, and the conditions for its effective use. *Journal of Political Power*, 4(1), 25–47. <https://doi.org/10.1080/2158379X.2011.557886>
- Gallarotti, G. M. (2021). The changing face of power in international relations, 1979–2019. *Journal of Political Power*, 14(1), 209–234. <https://doi.org/10.1080/2158379X.2021.1879573>
- Gilboa, E. (Ed.). (2023). *A research agenda for public diplomacy*. Edward Elgar Publishing.
- Gilboa, E. (2024) Public diplomacy from global peace to global conflict. *Place Brand Public Dipl* 20 (Suppl 1), 21–24. <https://doi.org/10.1057/s41254-024-00374-1>
- Gregory, B. (2024). *American diplomacy's public dimension: Practitioners as change agents in foreign relations*. Palgrave Macmillan.
- Henne, P. (2022). What We Talk About When We Talk About Soft Power. *International Studies Perspectives*, 23(1), 94–111. <https://doi.org/10.1093/isp/ekab007>
- Hlihor, E. (2024). Public diplomacy in time of war. Israel's war on Gaza case study. *Bulletin of the Transilvania University of Braşov, Series VII: Social Sciences, Law*, 17(66), 1. <https://doi.org/10.31926/but.ssi.2024.17.66.1.13>
- Ikenberry, G. J., & Kupchan, C. A. (2004). Liberal realism: The foundations of a democratic foreign policy. *The National Interest*, 77(Fall), 38–49.
- Kearns, D. W. (2022). The crisis of American soft power. *Journal of Political Power*, 15(3), 397–414. <https://doi.org/10.1080/2158379X.2022.2127277>
- Kononvalova, M. (2024). Humanitarian diplomacy as an instrument of the state's "soft power". In M.O. Frolov et al. (Eds.), *International relations and world politics: new trends in rethinking the past: collection of scientific works* (pp. 46–50). ZNU [in Ukrainian]. <https://dspace.znu.edu.ua/jspui/handle/12345/19369>
- Lindstedt, N. (2025, February 10). What is happening in the world after the closure of USAID. *New Voice*, 8238 [in Ukrainian]. <https://nv.ua/ukr/opinion/tramp-zakriv-usaid-hto-postrazhdaye-naybilshhe-50488749.html>
- Lucas, E. & Pomerantsev, P. (2016). Winning the information war: techniques and counter-strategies against Russian propaganda in central and Eastern Europe. Center for European Policy Analysis.
- MacDonogh, G. (2007). *After the Reich: The brutal history of the Allied occupation*. Basic Books.

- Melissen, J. (2005). *Wielding soft power: The new public diplomacy*. The Hague: Netherlands Institute of International Relations 'Clingendael'. https://culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/books/soft_power/Wielding_Soft_Power_-_The_New_Public_Diplomacy_-_Jan_Melissen.pdf
- Mendez, L. (2025). U.S. Foreign aid: Marketization, social responsibility, and economic returns. *Public Administration and Development*, 45(1), 43-55. <https://doi.org/10.1002/pad.2075>
- Musk calls for the closure of Radio Liberty and Voice of America. (2025) *Ukrinform* [in Ukrainian]. <https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3958177-mask-zaklikae-zakriti-radio-svoboda-j-golos-ameriki.html>
- Nye, J. S. (1990). *Bound to lead: The changing nature of American power*. Basic Books.
- Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. Public Affairs.
- Nye, J. S. (2008). Public diplomacy and soft power. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 616, 94–109.
- Nye, J. S. (2018). How sharp power threatens soft power: The right and wrong ways to respond to authoritarian influence. *Foreign Affairs*. Retrieved from <https://archive-yaleglobal.yale.edu/content/foreign-affairs-how-sharp-power-threatens-soft-power>.
- Pamment, J., Fjällhed, A., & Smedberg, M. (2024). The 'logics' of public diplomacy: In search of what unites a multi-disciplinary research field. *The Hague Journal of Diplomacy*, 19(1), 49–83. <https://doi.org/10.1163/1871191x-bja10161>
- Richmond, Y. (2008). *Practicing public diplomacy: A Cold War odyssey*. ADST-DACOR Diplomats and Diplomacy Book. Berghahn Books. <https://doi.org/10.3167/9781845454753>
- Radin, A. (2017). Hybrid warfare in the Baltics: threats and potential responses. Santa Monica: Rand Corporation
- Searight, A. (2020). Countering China's influence operations: Lessons from Australia. *Center for Strategic and International Studies (CSIS)*. <https://www.csis.org/analysis/countering-chinas-influence-operations-lessons-australia>
- Sheiko, V. (2022, March 18). "Cancel Russian culture" as a means of survival. *Lb.ua*. https://en.lb.ua/news/2022/03/18/11413_cancel_russian_culture_means.html
- Snow, N. (2020). Rethinking public diplomacy in the 2020s. In N. Snow & N. Cull (Eds.), *Routledge handbook of public diplomacy* (pp. 3–12). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429465543>
- Anholt, S. (2022, May 3). *Soft power and public diplomacy in times of war* [Video]. YouTube. <https://www.youtube.com/watch?v=LE3THP5w0zk>
- Sonenshine, T. (2013, June 6). Public diplomacy's role at various stages of conflict resolution. Remarks at The Stimson Center, Washington, DC. U.S. Department of State, <https://2009-2017.state.gov/r/remarks/2013/210355.htm>
- Sukhorolskyi, P. & Sukhorolska, I. (2024). The public diplomacy of Ukraine in wartime: a path to reputational security. *Eastern Journal of European Studies*, Centre for European Studies, Alexandru Ioan Cuza University, vol. 15, pages 268-291, October, DOI: <https://doi.org/10.47743/ejes-2024-S113>
- Szostek, J. (2020). What happens to public diplomacy during information war? Critical reflections on the conceptual framing of international communication. *International Journal of Communication*, 14, 2728–2748. <https://ijoc.org/index.php/ijoc/article/view/13439>
- Trunkos, J. (2021). Comparing Russian, Chinese and American soft power use: A new approach. *Global Society*, 35(3), 395–418. <https://doi.org/10.1080/13600826.2020.1848809>
- Trunkos, J. (2022) Testing the impact of geopolitics on European democratic countries' soft power use, *Journal of Political Power*, 15:3, 532-555, DOI:10.1080/2158379X.2022.2127279
- Van der Veen, A. M. (2011). *Ideas, interests and foreign aid*. Cambridge University Press. 10–45 <https://doi.org/10.1017/CBO9780511842177>
- Veebel, V., Ploom, I., & Sazonov, V. (2022). Russian information warfare in Estonia, and Estonian countermeasures. *Lithuanian Annual Strategic Review*, 19(1), 69-98. doi:10.47459/lasr.2021.19.4
- Walker, C., Kalathil, S., & Ludwig, J. (2020). The cutting edge of sharp power. *Journal of Democracy*, 31(1), 124–137. <https://doi.org/10.1353/jod.2020.0010>
- Walker, C., & Ludwig, J. (2017, November 16). The meaning of sharp power: How authoritarian states project influence. *Foreign Affairs*. <https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2017-11-16/meaning-sharp-power>
- Wilson, E.J. (2008). Hard Power, Soft Power, Smart Power. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 616(1), 110–124. <https://doi.org/10.1177/0002716207312618>

Отримано редакцією журналу / Received: 12.01.25
Прорецензовано / Revised: 30.01.25
Схвалено до друку / Accepted: 26.02.25

Marta KONOVALOVA, PhD (Publ. Admin.), Assoc. Prof.
ORCID ID: 0000-0002-0680-6975
e-mail: Konovalova_marta@knu.ua
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

FROM SOFT POWER TO REPUTATIONAL SECURITY: FEATURES OF PUBLIC DIPLOMACY IN CONFLICT

Background. In recent decades, public diplomacy (PD) has undergone significant changes under the influence of transformations in international relations, information technologies, and the growing role of non-state actors. Traditionally, the concept of soft power has been the background for PD since the end of the Cold War, but modern conflicts, hybrid wars, and the use of hard power have changed the dynamics of this process. The war in Ukraine has become an example of how PD tools are used not only for a positive image of the country but also to mobilize international support, counter disinformation, and ensure reputational security. The study's relevance is due to the need to analyze changes in the concepts of power (hard, soft, hard, smart) and their interaction through PD mechanisms. The article aims to systematize approaches to PD in conflict situations and develop key performance indicators based on levels of reputational security.

Methods. The study is based on an interdisciplinary approach, including the analysis of the concepts of hard, sharp, soft, and intelligent power, the theory of reputational security, and a comparative method was also used to compare approaches to the country's power and public diplomacy in conflict situations. These findings will help to identify effective strategies and practices used by different states.

Results. The article examines the relationship between hard, soft, and sharp powers, showing that their combination is necessary for effective foreign policy in conflict. The analysis proves that sharp power is used for manipulation and destabilization. In contrast, soft power contributes to long-term engagement and forming a positive image of the country, although it is ineffective in its pure form. It is determined that in military conflicts, PD changes the focus from traditional tools to crisis mechanisms, including information campaigns, international support mobilization, and counter-propaganda. The features of sharp and soft power are highlighted. The directions of PD in conflict conditions have been determined. PD key performance indicators have been developed based on levels of reputational security, which consider the degree of country recognition, the level of support from the international community, and mechanisms for countering disinformation.

Conclusions. Modern PD is no longer limited to soft power, but includes complex mechanisms for countering information threats and mobilizing allies. In conflict conditions, it is essential to combine short-term and long-term tools. Implementing the concept of reputational security allows us to assess the effectiveness of PD not only in terms of its impact on the target audience but also in terms of the state's ability to resist information attacks and strengthen international support. This will help develop a comprehensive PD strategy that considers the multi-level nature of the information space and the dynamics of modern conflicts.

Keywords: public diplomacy, soft power, sharp power, hard power, smart power, reputational security, key performance indicators (KPIs).

Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів. Спонсори не брали участі в розробленні дослідження; у зборі, аналізі чи інтерпретації даних; у написанні рукопису; в рішенні про публікацію результатів.

The author declares no conflicts of interest. The funders had no role in the design of the study, in the collection, analyses or interpretation of data, in the writing of the manuscript, or in the decision to publish the results.